

НЕЗВИЧАЙНА ДУМКА

НЕЗВИЧАЙНА ДУМКА

Проходячи цей оповідний шлях, який почався як самотійна автобіографічна цілість, але ніколи з редакторським мисленням, я не натрапив на багато перешкод, окрім частих редакторських присудів, які відверто, а часто й доволі різко, з цим не погоджувалися, стверджуючи, що це форма оповіді, яка не є ні читабельною, ні засвоюваною для публіки, значною мірою сформованої AMAZON-FRIENDLY культурою. Читачі звикли до історій схвалених, вихованих і пристосованих до того, що видавці вважали прийнятним, причому часто губилася справжня природа самого твору. Отже, моє, казали вони, ніколи не впишеться. За іронією, саме це підстьобувало мене найдужче: можливість розповісти історію без цензури, без пристосування, призначену для універсального читача, де читання було б не просто про історію, а про життя прожите або уявлене, і все ж достовірне, хоча в нього не конче вірити.

Я ніколи не мав наперед заданого плану того, що писатиму. Мене вели мій розум, мій досвід, мої переконання і мої фантазії. Усередині кожного з них народився персонаж ІСУС. Не той, якого описують у духовності, а той, що належить маркетингові, продажам і корпоративному світові, де головний продукт був лише один: слово. Потім прийшли різні історії, одні кумедніші за інші, але завжди оповідні історії, ніколи не блюзнірські й ніколи не зневажливі. З них постав той, кого я визначив як колегу з Gillette 2000 року, що існує всередині компанії, яка виникне лише наприкінці дев'ятнадцятого століття, і все ж якимось чином стає її першим достойником в історії. Чому я розповідаю це з такою увагою до деталей? Тому що лише два дні тому я надіслав листа американському Папі, чие прізвище французьке, PREVOST, і спіймав себе на роздумах про прізвище

GILLETTE — американця з французьким прізвищем. Я спинився й подумав про власну роль, майже так, наче мені було доручено розповісти правду проєкту, у якому першим випробуванням був бренд із продуктом, а другим — продукт без бренду. А що, як це справді так? Тоді, можливо, я просто насолоджувався тим, що був глядачем, який не платить.

А як ми знаємо, коли ми за щось не платимо, то або воно варте дуже мало, або нам вдалося здійснити мрію без зусиль. Ferdinando